

Приближаватъ ливадата и отдалече викатъ и махатъ ржце:

— Хей, щъркелче, идемъ при тебе!

То ги гледа, спуща се радостно къмъ тѣхъ, размахва крила, подскача и писука отъ радостъ. Тръгватъ заедно. Тѣ си говорятъ, а то потрепва съ крила и трака дългата си човка, сѣкашъ ги разбира и на тѣхъ отговаря.

Научи се да ходи съ децата, не боеше се отъ голѣмитѣ и скоро така свикна съ всички, че не можеше день самичко. Забрави страха си, обикна ги и вече не мислѣше, че може нѣкой лошо да му стори. Вѣрваше въ хората, — тѣ за него бѣха добри, милостиви, нѣжни, а то имъ бѣше благодарно за това. Никога вече не бѣгаше отъ човѣкъ. Като види по пжтя да минаватъ хора, самичко литва изъ ливадата, спира край пжтя и трака дългата си човка.

Безгранично довѣрие имаше къмъ всички, голѣма любовъ къмъ децата. Понѣкога, като чуе нѣкъде детски смѣхъ и глѣчка, закрачи бързо съ дългитѣ си крака, оглежда, услушва се и отива при тѣхъ.

Веднажъ едно момче бѣше вързало една жаба за крака съ якъ конецъ и викна:

— Щъркелче, ела!

Събраха се деца, дойде и щъркелчето. Жабата, като го видѣ, закрѣка, заскача отъ страхъ, а децата се смѣеха; щъркелчето я гледаше какъ уплашено скача, бѣга отъ него, и на детския смѣхъ отговори съ силно тракане на човката. Момчето я отвърза, но когато тя поиска да скочи далече, дългата човка я лапна. Децата плѣскаха ржце, смѣеха се звѣнко въ тишината, а щъркелчето бавно я глѣташе.

Но тоя день завърши съ оная страшна случка, която накара щъркела цѣлъ животъ да помни човѣшката жестокость. Когато започна да мръква, децата си тръгнаха.

— Щъркелче-другарче, до виждане!

То размахва крила, изпрати ги до самото село и тръгна назадъ къмъ ливадата.